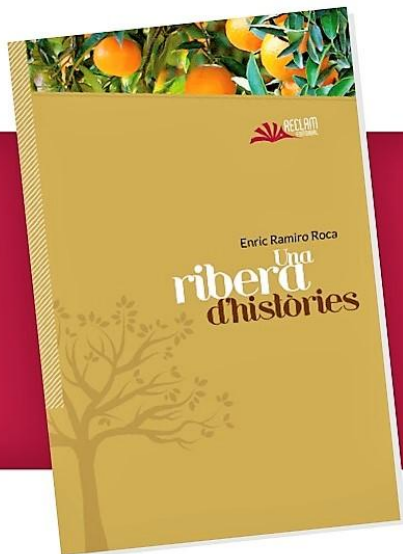

Enric Ramiro presenta a Algemesí el seu últim llibre “Una Ribera d’històries”

ACTE DE PRESENTACIÓ

Una ribera d'històries

d'Enric Ramiro

Intervindran:

Enric Lluch, membre del Consell Valencià de Cultura .

Txema Peláez, president de la Mancomunitat de la Ribera Alta.

Arturo Blasco, editor de Reclam.

Enric Ramiro, autor.

L'acte tindrà lloc el divendres, 16 de desembre de 2016,
a les 19.00 hba la sala Vicent Castells de la Biblioteca d'Algemesí
(C/Lluís Vives, 7) • Algemesí

El llibre arreplega 50 contes contextualitzats amb orígens molt diversos: llibres, pel·lícules, anècdotes, acudits... i que fan referència a cadascun dels pobles de la comarca de la Ribera. A través de les seues pàgines podrem gaudir dels seus paratges naturals, rius i muntanyes, llogarets i també dels gentilicis dels seus habitants, costums, personatges, tradicions i històries locals.

Enric Ramiro presenta el pròxim divendres 16 de divendres a les Biblioteca Municipal, a les 19 hores, el seu nou llibre "una Ribera d'històries". Una presentació que comptarà amb la presència d'Enric Lluch, escriptor i membre del Consell Valencià de Cultura, del President de la Mancomunitat de la Ribera, Txema Pelaez i del mateix autor. En esta crònica Ramiro ens dona les pistes del seu llibre, un llibre que parla de la nostra terra: la Ribera.

A qui no li han contat històries alguna vegada? A ben segur ens han fet passar moments meravellosos en la nostra infantesa. I, segurament, amb el pas dels anys els hem deixat de costat, els hem oblidat o inclús els hem rebutjat a certa edat. Això no significa que no ens narren "contes" tots els dies de forma conscient o inconscient els mitjans de comunicació o les persones que tenim al nostre voltant. Caldria definir el concepte per a poder contestar.

El llibre que està a punt de nàixer començà fa molts anys i quan el llegiu, comprovareu que ens transporta a tota mena d'èpoques i entorns. Recull anècdotes, històries reals, fantasia, acudits, síntesi de llibres, comentaris, tradicions i un munt de recursos que podríem anomenar en alguns casos històries, contes, llegendes o rondalles del món occidental i de l'oriental. Han estat cuinant-se a foc lent i experimentant-se en multitud d'ocasions i entorns, i narrant-les com a introducció o final d'una gran diversitat de temes lingüístics, històrics, científics, familiars i d'amistats. Així hem elaborat aquestes cinquanta narracions que han fet les delícies d'aquells que les han sentit o llegit prèviament, si no he estat enganyat. Perquè aquestes historietes tant diferents en tots els sentits, tenen un denominador comú: el seu optimisme front la vida i la seua reflexió específica però sempre oberta a la interpretació.

Estan pensades per a ser escoltades, llegides o dramatitzades. També dibuixades, com a teràpia de grup o individual, per a donar consells o buscar possibles solucions a problemes diaris. I com que són curtes, les podem aprofitar per a amenitzar qualsevol estona d'espera a l'autobús, trajecte de tren, lectura dominical, celebració, classe magistral, introducció temàtica o respiració profunda.

Al si del volum habiten tots els pobles de la Ribera, i amb una foto significativa de la localitat, que pretén sorprendre per l'elecció de la imatge totalment reconeguda pels indígenes locals, i intuïda o sorprenents per als forasters que depenen del seu nivell de coneixement comarcal, podran endevinar algunes o moltes. D'altra part, els breus comentaris al final de cada història donen una aire a remeis casolans, barrejats amb tertúlies i un polsim de creativitat i humor perquè qualsevol persona pugui gaudir d'uns moments íntims de complaença i pedagogia de la complicitat quotidiana. De ben segur que en moltes narracions ens veurem reflectits o coneixerem algú a qui podríem aplicar les receptes que es detallen i els remeis que se suggereixen.

En definitiva, un volum per a distraure's en els xicotets moments d'espera en la vida: a l'autobús, tren o metro; quan algun amic o amiga arriben tard; en moments de tranquil·litat abans o després de dinar o sopar; i en qualsevol instants perquè la seua brevetat i optimisme ho faciliten. I al mateix temps, podrem reflexionar en xicotetes dosis d'homeopatia agradable i aprendre i recordar paratges de la nostra meravellosa comarca de la Ribera.

Cada narració finalitza amb una ensenyança que obri portes a la reflexió i l'aplicació a la vida real. El caire optimista que apareix a les històries, es barreja amb l'humor i la ironia, oferint un producte ideal per a llegir en qualsevol lloc i moment per la seua brevetat.

Són relats per a contar per igual en un esmorzar entre amics, a l'inici o final d'una classe, a les companyes i companys de treball, o als familiars sense importar massa l'edat. I ens seran de molta utilitat quan estem esperant a algú, volem relaxar-nos, descansar o preparar-nos per al treball setmanal. A través de les seues pàgines podrem conèixer millor el nostre entorn i passar una bona estona. Això afavorirà la creació de lligams d'estima entre la comunitat i una millor convivència. Però sobretot, és una obra coral en la qual han participat moltíssimes persones amb les seues aportacions i opinions, i un cant a l'alegria.

Curriculum

Nascut al Cabanyal-València fa un grapat d'anys, fa temps que se sent també d'Algemesí, a la Ribera. És mestre, llicenciat, doctor i màster, però sobretot un enamorat de l'educació, la didàctica i el treball cooperatiu. Ha tingut la sort de treballar a l'educació infantil, primària, i secundària, a l'escola d'adults, formació del professorat i ara a la universitat, sempre des de la renovació pedagògica. Ha col·laborat en més de 170 llibres, escrit uns 400 articles i participat en unes 800 activitats formatives. Disfruta de la família i dels amics, i li encanta la llima i les vacances. Aprèn i se sorprèn tots els dies i creu en els reis... mags.

28. EL GALL DE L'EMPERADOR

Als meus exalumnes de Benimodo

L'emperador xinés volia per damunt de tot el seu gall i va decidir immortalitzar-lo. Volia el millor pintor del món i el va trobar a Benimodo, i des d'allí el va fer vindre gràcies a Escola Valenciana i les seues ambaixades per tot el món. L'artista va observar l'animal durant hores i li va dir:

– Majestat, el retrat estarà a punt en sis mesos.

Passat el temps, el monarca va enviar a un ministre a pel quadre. El pintor li va dir:

– Encara no està preparat. Torne d'ací vuit mesos.

Passà el temps indicat. L'emperador, que estava molt impacient, tornà a enviar un grup de persones de la seua màxima confiança. En rebre'ls el pintor els va dir:

– Encara no està preparat. Torneu d'ací deu mesos.

L'emperador es va enutjar moltíssim.

– Esperaré, però si aquesta vegada no compleix, li tallaré el cap.

Passaren els deu mesos. Aquesta vegada el mateix emperador va encapçalar la comitiva reial amb el botxí al seu costat.

El pintor "benimodolí" el va rebre amb gran respecte. Però el monarca, molt irritat, el va interrompre:

– Vull veure ara mateix el retrat del meu gall. Si no l'has acabat, perdràs la vida.

Amb tota la calma del món, el pintor va col·locar un llenç totalment blanc al seu faristol. Preparà les pintures i els pinzells, i davant la sorpresa de tots, pintà el retrat de l'animal. El dibuix era perfecte. El gall semblava respirar. Ferocitat, elegància, intel·ligència, feien d'ell un gall inigualable.

L'emperador, davant la gran obra d'art, plorà d'emoció. Però al moment es va enrabiarse:

– Sense dubte eres el millor de tots els artistes: el teu retrat és perfecte. Tanmateix, et faré tallar el cap. Podent haver-lo pintat en uns minuts, m'has fet esperar dos anys. Eres un vanitós insolent!

– Un moment, majestat – respongué el pintor "benimodolí". Abans de donar la seua ordre, voldria mostrar-li una cosa.

Va obrir tots els seus grans armaris: estaven plens de milers de dibuixos del gall, amb totes les posicions inimaginables, amb tots els colors de les seues plomes vistoses a través de totes les varietats possibles.

Després va obrir les portes que donaven al jardí i l'emperador va veure una enorme gàbia plena de galls vius, voltada de centenars de galls dissecats i també muntons d'esquelets d'aquestes aus.

Cal preparar-se molt per a fer una gran obra o encara, encara que siga menuda. és molt important el gust pel treball ben fet i els detalls. Segurament molts no ho entendran i altres possiblement ho tergiversaran, però hem de ser forts i estar convençuts que algú dia se sabrà el nostre esforç i la nostra voluntat i si no se sap, doncs ho sabrem nosaltres.

(Inspirat en JODOROWSKY, Alejandro (2006). La sabiduría de los cuentos. Barcelona. Obelisco. 7ª edició, p. 159.Història xina).

33. ROBINSON CRUSOE I SOLLANA

A Joan Ferrús i el Col·lectiu l'Ullal

Quasi tothom coneix Robinson Crusoe, el famós naufrag anglès que passà vint-i-vuit anys en una illa tropical totalment deshabitada situada a prop del riu Orinoco, i que fou alliberat insòlitàment per pirates. Fou escrita per Daniel Defoe en 1719 en forma de fictícia autobiografia i és considerada la primera novel·la anglesa.

Però molts pocs, entre els mortals, saben que Robinson realment existí, que després de les seues aventures de joventut se n'anà a viure a Sollana, població d'origen visigòtic, en quedar-se enamorat de l'Albufera, la seua marjal i pot ser d'alguna veïna.

I el que tampoc sap molta gent és que professava la religió jueva com es va demostrar en la documentació que deixà en aquesta població de la Ribera i que continuen buscant els investigadors del Col·lectiu Ullal en les seues excursions.

Tanmateix sí que s'ha constatat la següent anècdota que li passà el dia del seu salvament. Conten els pirates que en passar per l'illa varen veure un home que els feia senyes, i el capità va ordenar botar una xalupa amb alguns homes per a veure què passava i ell mateix al capdavant per veure què arriplegava. A l'arribada a terra, Robinson els contà la seua trista situació i els demanà que el portaren a algun lloc més o menys civilitzat.

– No està malament la idea perquè estem de vacances i avorrits, però abans ens agradaria veure l'illa. Com tampoc era qüestió de discutir i ja estava un grapat d'anys allí, accedí ben gustosament a fer de guia turístic.

– Ací teniu la meua cabana que m'he fet jo a soletes sense anar a Ikea. Aquesta és l'entrada, la meua habitació principal, el menjador i la cuina. Allà lluny està l'excusat per raons fàcils d'entendre i a l'altre costat la sinagoga. I ara us ensenyaré els voltants.

Eixiren fora de la palissada que havia construït per protegir-se, i els ensenyà l'estable, el corral, el camp de blat i de vinyes (menjar, beure i postres) i la segona sinagoga.

– Un moment –li va dir el capità pirata tot sorprès. M'has dit que estàs tot sol a l'illa. Aleshores per a què vols la segona sinagoga?

– Molt senzill –va dir Robinson. Una és la sinagoga a la qual vaig i l'altra, és la sinagoga a la qual no vaig.

Sovint li donem molta importància al que fem, però igualment d'important és el que no fem.

Moltes vegades el no votar és una forma de votar, el quedar-se passiu davant d'una injustícia és participar del seu error, ser neutral és una manera còmoda i interessada de no ser-ho, i com deia Raimon “de vegades la pau no és més que por”.

(Inspirat en “Las dos sinagogas” de Jean-Claude Carrière a El círculo de los mentirosos. Círculo de Lectores, p. 245)

34. UNA BRUIXA EMBRUIXADA

A Joaqui Ribelles i Paco

Possiblement hauràs sentit parlar del rei Artús, un enigmàtic personatge que no té provada la seua existència però de qui hi ha llibres, pel·lícules, documentals i jocs. Sembla que no va nèixer a Sant Joanet sinó a la boirosa Cornualles, al sudoest de l'actual Gran Bretanya després de la caiguda de l'Imperi Romà, i va viure al voltant del segle VI d.C.

Durant la seua joventut, fou sorprès i apressat pel monarca del regne veí mentre caçava furtivament pels seus boscos. El rei pogué matar-lo perquè estava en les seues terres sense permís de residència ni papers, doncs era el càstig acordat. Tanmateix, li donà pena per la seua simpatia i pel valor que tenia, així que li oferí la seua llibertat a canvi de contestar a una pregunta: Què vol realment una dona?

Era una qüestió complexa, però no tenia res a perdre i el rei Artús va acceptar. Retornà al seu castell i preguntà als pares, amigues i amics, enemics, monjos i monges, savis i pastissers, prostitutes, bufó de la cort, i nobles i cavallers que després serien els de la taula redona, però no va rebre cap resposta de trellat. Envià missatgers a tots els llocs del regne i a l'estranger, però no tingué sort. Això sí, tots li aconsellaren que consultara a la bruixa que vivia al cim de Santa Anna, entre la Llosa i Castelló de la Ribera. I allí se n'anà el jove Artús. Després de menjar bona carn i prendre un bany al balneari, inicià l'ascens de la muntanya.

En l'arribar dalt, la bruixa ja l'estava esperant-lo. Li féu la pregunta i ella acceptà donar-li la resposta a canvi de casar-se amb ella. La bruixa era lletgíssima, geperuda, amb grans per tot el cos, una olor que provocava vòmits i feia contínuament sorolls per la part posterior del seu cos. Però la paraula d'un rei més sagrada, sembla ser, i acceptà.

S'anunciaren les noces i ella li va donar la resposta:

– Allò que vol qualsevol dona és ser sobirana de la seua pròpia vida.

El rei veí li donà la llibertat i els dos es casaren. Però per la nit, en la cambra reial, la bruixa es transformà en una bellíssima dama. S'apropà a Artús i li va dir:

– Com has complit la teua paraula, la meitat del temps seré bruixa i l'altra meitat del temps com ara.

Com prefereixes que siga de dia i com prefereixes que siga de nit?

– Pregunta cruel -contestà Artús. És millor que disfrute de la teua bellesa durant el dia per a compartir-la amb els altres o tindre't així per la nit? A punt estava ja de tirar fum pel cap, quan li va dir:

– Ben pensat, tria tu perquè eres sobirana de la teua vida.

I així fou com la bruixa embruixada es transformà per sempre més en una meravellosa princesa.

Aquesta història ens ensenya que tot és possible i que complir la paraula té la seua recompensa malgrat que de vegades es pugua dubtar. Sabem que la vida és dura i que està farcida de depressions, traïcions i desencants, però també de moments deliciosos. I posats a triar, per què no ens fixem en aquests últims? Amb la pràctica ho podem aconseguir i neutralitzar les penes.

(Inspirat en <http://www.todohistorietas.com.ar/cuentos0.htm> amb el nom de "Historia de brujas", una col·laboració de Claudio A.)

35. EIXE ÉS EL MEU COTXE

A Franco Franco

Carles era fumador... de moment. Sempre ho havia sigut, però la seua vida havia canviat molt últimament: s'havia casat, havia tingut fills, li havien prohibit "contaminar" al treball i possiblement li anava entrant el coneixement. En definitiva, havia decidit deixar el vici i fer-se un favor a ell mateix i als altres.

El que no podia deixar, era la seua passió pels cotxes o millor dit pel seu Alfa Romeo. Li havia costat molt comprar-se'l i mantindre'l en perfectes condicions. Tots els dies, absolutament tots, el netejava tant per dins com per fora. Així havia pres el costum i era un sagrat deure diari. Exactament era el model Alfa Romeo Brera, en honor a un barri italià de Milà i principal pinacoteca de la ciutat. Tenia tot el necessari: 260 cavalls de potència, 600 km d'autonomia, llànties d'aliatge de disseny i carrosseria projectada per Giugiaro, i un dels millors del món com cert iogurt. Pneumàtics grans de sensació, frens ABS, control d'estabilitat VDC, MSR, Hill Holder... en fi, una passada de quatre o cinc esses.

I naturalment, tots els dies al garatge, revisió de l'empresa i control d'ITV quan pertoca i un bon etcètera. Un bon dia, amb el seu lluent vehicle roig fosc, conduïa cap al seu treball a Castelló de la Ribera quan de sobte va sentir un colp al cotxe. Maniobrà i posà en funcionament els poderosos frens. Al baixar va veure una rajola i el seu impacte al cotxe. A prop, un xiquet estava mirant-lo amb ulls de culpabilitat. La tensió li pujà però es reprimí externament al veure la cara del menor. S'aproximà i abans que poguera dir-li alguna cosa, aquest li amollà:

– Ho sent, senyor. De veritat que ho sent molt – i començà a plorar. No sabia què fer. El meu germà va caure de la seua cadira de rodes i està per terra. Jo no puc alçar-lo i he provat a fer de tot, abans de tirar la rajola. Per favor ajude'm i després em castiga, em pega, m'obliga a llegir un llibre que no m'agrada, a veure un programa de la tele o el que vulga, però ajude'ns.

Carles es quedà molt pensatiu. La seua gola se li va fer un nus. En silenci, va ajudar a alçar al germà, el posà en la seua cadira de rodes, el va netejar i comprovà que el mal era menor i no comportava cap perill. Mentre el germà menor empenyia la cadira de rodes i mirava de reüll a Carles, aquest caminà lentament cap al seu Alfa Romeo meditant i reflexionant a càmera lenta.

Carles mai va portar a reparar la seua estimada propietat automobilística. Deixà sempre la porta amb el bony per a recordar que hi ha coses més importants.

No fa falta que ningú ens llance una rajola per a fer-nos pensar. O pot ser si. També pot ser que amb un conte com aquest siga suficient. De vegades una experiència sentida ens pot obrir els ulls, en altres ocasions un escrit, una paraula, una pel·lícula o tan sols una mirada. Allò important és la nostra predisposició, la nostra actitud. Ací està la clau per al canvi. Seria una llàstima no aprofitar-la.

(Inspirat en "Ladrillos" a <http://www.foroanaymia.com/cajon-desastre-f10/cuentos-cortos-para-pensar-t1575.htm> amb informacions automobilístiques facilitades per Joan Pont)